

Henfende og den humane Betragtning, han gjorde gjældende. Jeg vil kun fra et praktisk Standpunkt fremhæve det utvivlsomt Urigtige i at lægge en direkte Skat paa Personer, som have modtaget deres Indtægter som Dagløn, thi den direkte Skat vil altid kun kunne blive opkrævet et ringe Antal Gange i Aarets Løb, og selv om Skatten i sig selv absolut taget bliver liden, vil dette Beløb altid falde generende paa den, der skal udrede det af sin Dagløn, som i Almindelighed kun strækker til for Dagens Løbende Udgifter. Det forekommer mig altsaa noget besynderligt, at man paa den ene Side indrømmer en saadan Arbejderfamilie en saa væsentlig Hjælp og Understøttelse som fri Skolegang for deres Børn og saa paa den anden Side forlanger, at de skulle give en ganske vist liden Skat til Kommunen; man giver rundelig med den ene Haand, og man tager Lidt igjen med den anden. Jeg tror, det vil falde meget vanskeligt for de paagjældende Familier at forstaa, at Kommunen, naar den anser det nødvendigt at give dem en Understøttelse, hvis Værdi kan løbe op til 50—100 Kr. og derover, saa ligeledes kan anse det for nødvendigt at afkræve dem en Skat paa nogle saa Kroner som Bederlag; men Lovforslagets § 14 gaar jo endnu meget videre. Saavidt jeg kan se, thi Paragrafen, tror jeg, er ikke saa helt klart affattet, er 25 Kr. sat som Minimum af skattepligtig Indtægt, og da jo, naar Indtægten er under 1,000 Kr., de 4 Femtedele fritages, forstaaer jeg dette saaledes, at den mindste Skatteværdi, der kan fremkomme, er 125 Kr. Hvis dette er rigtigt, vilde ikke alene Arbejderne blive beskattede og, som igaar fremhævet, Tjenestehjende, men da ser jeg ikke rettere, end at selv de Familier, der ere under offentlig Fattigforsørgelse, ville blive skattepligtige, ja selv Ladegaardslemmer, thi ifølge Kommunens Opgjørelse koster Forpleining, Beklædning, Badst og Brændsel for et Ladegaardslem aarlig 161 Kr. Det varierer noget i de enkelte Aar, men saaledes var Forholdet i 1881, og der er endda ikke medregnet Noget for Husly. Jeg tror ialtfald, at det maaa ekstjendes, at de komme ind under Lovens Bestemmelser, og den maaa altsaa praktisk siges at omfatte alle voksne Personer, alle Familier og alle de Personer, der leve udenfor Familie. Vi komme derved til et Antal af Skattepligtige, som med et rundt Tal kan ansættes til 90,000 i Kjøbenhavn, snarere større end mindre, medens for Diebliffet Forholdet er det, at de Skattepligtiges Antal i Kjøbenhavn omtrent er 30,000. Siden jeg gaar videre, skal jeg bemærke, at det er iøvnefaldende, i hvilken ringe Grad man har havt

Opmærksomheden henvendt paa Kjøbenhavn, naar man i §§ 16 og 22 har fastsat en Tidsfrist, som det allerede ved den nu bestaaende Skattelov i Kjøbenhavn vilde være aldeles umuligt at overholde. Man bestemmer nemlig, at Selvangivelserne skulle indkomme senest den 20de Februar. Naar man nu fjender den Lyft til at opsætte, som de fleste Mennesker ere i Besiddelse af, kan man vist ganske rolig gaa ud fra, at den langt overveiende Del af Selvangivelserne indkomme ved Slutningen af dette Tidsrum, henimod den 20de Februar, men allerede inden den 1ste Marts skal Hovedopholdskommunen give Medopholdskommunen Underretning om den stedfundne Ansættelse af de Personers Skatteværdi, som skal reparteres paa flere Kommuner. Men som Forholdet nu er i Kjøbenhavn, med et Antal af 30,000 Skatteydere og med Selvangivelser, som i 1881 løb op til 27,000 — det repræsenterer iøvrigt ingenlunde 27,000 Skatteydere — er det fuldstændig umuligt i Løbet af 8 Dage blot at modtage, indregistrere, protokollere og klassificere disse Selvangivelser, end sige naae til en egentlig Opgjørelse af disse Skatteværdi. En egentlig Ansættelse inden denne Frist vil der saa langt fra være Tid til, at man selv under de nuværende Forhold ikke i Kjøbenhavn kan begynde derpaa for den 1ste April, man behøver hele Marts Maaned til den foreløbige Bearbejdelse i Kontorerne. Naar det bestemmes i § 22, at Skatteansættelsen skal være tilendebragt inden Udlobet af Marts Maaned, er dette altsaa komplet umuligt. For Diebliffet er Forholdet dette, at den første Ansættelse i Vigningskommissionen først tilendebringes i Midten af Juni Maaned, og derefter kommer saa Forhandlingerne med de Paagjældende, hvis Angivelser ikke ere tagne for gode, Forhandlinger, som i Reglen kræve en 14 Dage af Juli Maaned, og saa først kan der være Tale om en Offentliggjørelse af Vigningen. Dette er nu imidlertid et Punkt af underordnet Betydning, thi har man først Opmærksomheden rettet derpaa, vil det ikke falde vanskeligt at forandre det. Naar jeg har berørt det, er det, fordi det allerede i og for sig viser, hvor umuligt det Arbejde er, som man vil paalægge Vigningskommissionen i Kjøbenhavn. De Herrer ville let kunne skjønne det ved en simpel Beregning. Naar Vigningskommissionen virkelig skal skjønne over de paagjældende Skatteydere, tror jeg, at man vil indrømme, at det er meget høit regnet, at den i Løbet af en Time skal kunne behandle 100 Skatteydere. Da nu Kommissionen, som Tilfældet er og nødvendigvis maa være i Kjøbenhavn,